

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 2. Secunda pars devotionis erga sanctissimam Virginem est honorare ipsam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Sanctissimæ ipsius Matris; & hæc præcipuarum rationum est una, ob quam Sancti Patres affirmant, quod devotio erga Sanctissimam Virginem sit nota prædestinationis: Ex quo deduci etiam potest, quod carere devotione hæc erga Sanctissi-

mam Virginem sit nota reprobationis: Sed funesta hæc nota magis adhuc firmatur in ijs, qui contemnere & reprehendere adhuc audent tam sanctam devo-

tionem.

**

*

§. II.

Secunda pars devotionis erga Sanctissimam Virginem, est ipsam amare.

Non sufficit honorare Sanctissimam Virginem, ut aliquis verè censetur ipsi devotus, oportet etiam amare ipsam. Recedit hic à veritate tritum & antiquum illud: *Non bene conveniunt, nec in unâ sede morantur Majestas & amor*; imò potius conveniunt, sempèrque junguntur in devorione erga sanctissimam Virginem, edquod Excellentia ipsius, & bonitas ipsius sint ab invicem inseparabiles. Ubicunque est meritum & excellentia, insculpitur reverentia animo; & ubicunque est bonitas, excitatur amor in corde. Verum igitur est, quod sicut summus honor impendendus est Sanctissimæ Virgini post Deum (edquod nihil excellentius sit ipsâ, nisi Deus solus) sic perfectissimus exhibendus illi sit amor, post amorem summum, qui Deo soli debetur; edquod nihil sit melius, nec amabilius post Deum Sanctissimâ Virgine.

Quomodo simul conveniant reverentia & amor erga Sanctissimam Virginem.

S. Bernardus

Sanctus Bernardus exponens

verba Angeli, quibus salutat ipsam gratiâ plenam, dicit, quod gratiâ reddat amabilem; hic proprius ipsius est effectus, sicut effectus albedinis est, reddere album; & id, quod gratiosum est, amabile est: vide quàm amabilem ipsam reddat plenitudo gratiæ ipsius, Deo, Angelis & hominibus; *Deo per humilitatem, Angelis per Virginitatem, Hominibus per fecunditatem*: Deus igitur, Angeli & homines prosequuntur ipsam devotione singulari, quæ plena sit amore.

In primis Deus amat ipsam tam perfecto amore, ut totum devoverit se ipsi, & spectare ad ipsam voluerit, velut Filius ipsius Unigenitus, ipsique alligari vinculis tam arctis tamque validis, ut impossibile sit creaturæ habere perfectiorem conjunctionem cum Deo suo, post illam unionis Hypostaticæ, quàm sit unio cum propria Matre suâ. Et hæc ratione devovit se ipsi, sicque est ipsi devotus. Verum ipsemet declarat nobis, quod profunda

Cast. 4.

Rupert. lib. 3, in Cant.

us seru. 1, in Cant.

Quomodo Sanctissima Virgo amatur à Deo

8. Bernardi- nus serm. 31. art. 3. c. 2. tom. 2.

Quomodo St. Virgo amatur ab Angelis.

funda ipsius humilitas reddiderit ipsam sibi tam amabilem, quòdque per hanc vulneraverit, captivaverit, & lucrata sit ipsa Cor suum: *Vulnerasti cor meum in uno crine colli tui.* Quomodo verum est, quòd unico crine colli sui vulneraverit cor ipsius? Rupertus Abbas egregie id exponit: Nihil est, dicit hic Pater, tenuius crine, nihil est exilius humilitate: nihil magis flexibile est crine, nihil magis obediens humilitate: vix subit conspectum crinis; vix conspici se sinit humilitas; nec solum alias abscondit vitutes, sed semetipsam, quantum potest, querit abscondere: sed quanto magis invisibilem se reddit hominibus, tanto jucundius aspicitur ab oculis Dei: quòd Sanctissima Virgo ipsamet declarat nobis in suo Cantico: *Quia respexit humilitatem ancilla sua.* Ecce quomodo Deus ipsam amet propter humilitatem suam.

Amatur quoque ab omnibus Angelis beatis, quos incomparabili sua allicit puritate, ita ut habeat ipsos omnes pro servis & devotis suis. Sanctus Bernardinus concionatus est publicè, ipsam semper circumdatam fuisse innumerabili multitudine beatorum Angelorum, qui magnifico comitatu stipabant ipsam velut Regiam suam, qui in morem Itativi præsidij famulabantur ipsi tanquam Principi suæ, quique fidelissima impendebant ipsi obsequia tanquam divinæ Dominae

suæ: Exin adjungit verba declarantia pietatis suæ zelum erga Virginem Sanctissimam: *pie credo, quòd plurimas legiones Angelorum habuerit in custodiam & protectionem suam.* Si Sacra Scriptura nobis recenset, quòd miserit Deus ingentem multitudinem horum Spirituum cœlestium, qui protectores agerent Prophetæ Elisæi; an difficulter credamus, quòd multò plures adhuc miserit in custodiam & servitium Sanctissimæ Matris suæ?

Est amabilis providentia Patris nostri cœlestis, quòd assignaverit unicuique ex nobis unam ex Angelis suis beatis pro defensione & directione nostrâ: Est signum amoris, quo fertur in nos, & magnæ curæ, quam gerit pro nobis: imple agit in hoc velut Princeps quidam, qui educare volens suum filium, ut aliquando suas possideat ditones, providet ipsi de sapiente quodam moderatore tempore infantia suæ. Sed singulare est gaudium Angelo Custodi, si homo, cujus curam gerit, amet & conservet puritatem; tunc enim Angelus dirigit & comitatur Angelum, & quivis amat sibi similem. Sanè credendum nobis est, præcipuam Angeli Custodis curam esse, præservare, munire & monere pupillum suum à lapsu in spurcitas carnis, & speciatim ob hoc assignatum nobis esse. Eheu! quid faceremus absque hoc auxilio? Cum ex parte nostrâ affixi simus

Gaudium Angeli custodis dirigentis animam puritatis studiosam.

Corpori, velut domestico animarum nostrarum tentatori, à quo frequentissimè & importunè incitatur ad impuritatem: quomodo resistere possemus ipsi; nisi ex alterâ parte Deus conjunxisset nobis Spiritum purissimum, qui nunquam non defendat nos contra invasionem domestici hujus inimici, nôsque roboraret adversus propriam nostram infirmitatem?

Sap. 8. v.

21.
Angeli nostri Custodes specialem gerunt curam, ut præservent nos à peccato impuritatis.

Pulchra observatio circa puritatem.

Scriptum est, quod nemo possit esse continens, nisi det Deus; sed pretiosum hoc donum largitur nobis per ministerium bonorum nostrorum Angelorum si id recipere velimus. Quot milliones animarum jam beantur in cælo, postquam vixerunt in terris in Corpore carnali, velut Angeli, qui corpore carent? Quis enarrare possit victorias, quas auxiliantibus bonis suis Angelis gloriosè reportârunt?

Usitatum erat paganis, qui demones adorabant tanquam veros Deos, crudele indicere bellum puritati Virginum Christianarum, eò quod Deorum suorum insisterent vestigijs, qui Spiritus immundi sunt, quique potissimum oblectantur immunditiâ ac sparcitijs; sed ingens miraculum est, & res observatione dignissima, quod, licet videre fuerit sub persecutione Tyrannorum innumeras Virgines Christianas acerrimè tentatas circa argumentum & materiam puritatis; has per blanditias & pollicitatio-

nes, alias per minas & tormenta, & plures etiam per sententiam Judicis condemnatas, ut ad loca deducerentur infamia, ibique prostituerentur: nunquam tamen inventa fuerit unica, quæ tam brutali, tamque probrosa succubuerit tentationi. Sed Deus semper defendit illas contra omnes potestates tum humanas, tum infernales, per manifesta Omnipotentis brachij sui miracula, & sæpè per manifestum auxilium bonorum suorum Angelorum. Lege vitas Sanctæ Cæcilie, Sanctæ Lucie, Sanctæ Agnetis, totque aliarum, & hæc de re plura invenies Exempli.

Est nobis illustrissimum ejusmodi Exemplum, quod refertur à Baronio Anno Domini nostri trecentesimo, in personâ Sanctæ Theophilæ Virginis & Martyris. Vivebat ipsa sub imperio Maximiani crudelissimi Sanctæ Ecclesiæ persecutoris. Tyrannus hic videns Virginem hanc Christianam insensibilem ad tormenta, intrepidam ad comminationem mortis, & inflexibilem ad omnem tyrannidis suæ machinationem, condemnavit ipsam ad subeundam Virginitatis suæ jacturam, supplicium centies ipsi intolerabilius morte: Cum ergo hæc constitutam se videret in loco infami, quò factâ vi adducta fuerat, oculis ac manibus in cælum sublatis, magis corde quàm ore, accensa hæc verba evibravit ad Deum: Mi JESU! mi Amor!

Jumen

Baronio
Anno 100

Exemplum
admirandum de Virgine, quæ conservata puritate per miraculum.

lumen meum! anima mea! fidelis custos castitatis meæ, vita mea & spes mea: adjuva me! Aspice sponfam tuam in manibus inimicorum tuorum, me inquam, amabilis sponse, accelera ut liberes me; Eripe ovem tuam ex unguibus luporum, qui accinxi jam sunt, ut in frustra ipsam discerpant. Dilecte sponse, tuæ fer opem sponse, quæ manus extendit ad te; tolle vitam meam, si velis, & meam conserva Virginitatem,

Factis ardentibus his precibus, experta est se totam roboratam, plenamque fiduciam in Deum; hinc videns se oclusam loco illo infami, Sancti Evangelij librum, quem semper tenebat secum, suis apprehendens manibus, in ipso legere incepit magnam cum reverentia. Quamprimum bonus ipsius Angelus conspiciendum sese exhibuit; & primus impudens, qui inferre ipsi nitebatur vim, percussus ab Angelo interijt; alius quidam ingressus temerarie mulctatus fuit repentinam cœcitate; & omnes ij, qui machinari quidquam ausi sunt contra ipsam, diversis affecti sunt supplicij, ita ut effœminatissimi quique impudica sua consilia commutarent in venerationem, & intrantes cum reverentia, ad conspiciendum prodigia dexteræ Dei, admirati sint triumphum, quem reportavit Virginitas de inimicis suis, per subsidium Angeli, qui apparuit illis totus refulgens splendore ac

Majestate: Unde & accidit, ut magis increduli glorificarent Deum Christianorum, pluresque illorum desertis idolis adorarent JESUM Christum.

Si igitur Angeli tanto feruntur amore in omnes Virgines, quid cogitandum est de eo, quo nunquam non profecuti sunt Sanctissimam Matrem Dei, quæ Virgo est Virginum? Sic Sanctus Bernardus jure meritissimo dixit; quod si adamata est à Deo ob profundam suam humilitatem, adameretur ob incomparabilem suam puritatem ab Angelis.

Insuper magis amabilis est hominibus ob admitandam fecunditatem suam; Siquidem ultra rationes, ob quas amabilis redditur Deo & Angelis, tertia occurrit ratio, potissimum nos homines concernens, quæ ipsam vehementissimo amore nostro reddit dignissimam; & est divinam ipsius fecunditas. Ipsa progenuit nobis Salvatorem, ipsa liberavit nos per ipsum ab infinitis malis, quæ inevitabilia erant nobis, ab inferno, peccato, odio Dei; hæc citò dicuntur, sed non bene explicantur, tamen integro sæculo fieret de ipsius sermo. Ulterius fecunditas ejus reddit ipsam nobis amabilem, eo quod produxerit nobis Salvatorem, & per eum nos induxerit in possessionem infinitorum bonorum, quæ habere non possumus nisi per illum; ipsa aperuit nobis

R r r 3 portas

Quantum
amare re-
neamur San-
ctissimam
Virginem.

portas cœlorum; ipsa nos cœcos & securos fecit vitæ æternæ, nobisque legitimum contulit jus ad possessionem Dei ipsius: Hoc facile est dictu, sed tota & integra æternitas non sufficeret ad comprehendendum id bene, quod paucula hæc complectuntur verba. O divina MARIA! si bene cognosceremus, quanta bona contulerit nobis admirabilis tua fecunditas, omnem tum Angelorum, tum hominum exoptatemus amorem ad amandum te, & fateremur adhuc, ipsum haudquaquam sufficere nobis.

Quando affixum intueor Fructum Ventris tui salutari Sanctissimæ Crucis ligno, & considero hunc fructum esse vitæ, qui gratuito offertur mihi, interrogo animam meam; cui tenêris, cuique facta es debitor ob ingentem hanc felicitatem? Bene novi, Deum Patrem esse, qui mihi dedit Filium suum Unigenitum; sed non ignoro, Sanctissimam quoque Virgineam eundem suum Unigenitum mihi dedisse Filium: debebant ambo ex propriâ suâ contribuere substantiâ, ut tam magnum pro me conficerent Salvatorem.

Non discepto, quis amborum mihi plus dederit, cuique amborum magis obstringar. Haud ignoro, quod divinitas, quæ oritur à Patre, infinitâ ratione preciosior sit Humanitate, quæ nascitur è Matre; nihilominus donum Ma-

tris magis manifestum & sensibile est dono Patris. Non aspicio tam luculenter id, quod divinitas contulit ad salutem meam, sicut id, quod Sanctissima Humanitas fecit & pertulit pro me, & mei amore. Quando aspicio Corpus adorandum Redemptoris mei, quod dilaniatum, contusum, distractum & contritum est sub torculari Crucis, dico mihi et ipsi: Ecce benedictum fructum Ventris MARIE, qui immolatus est pro me, qui que sustinuit pœnas, quas sustinere ipsemet debuissim; quando intueor pretiosum hunc sanguinem torrentis in morem, è sacratissimis ipsius vulneribus dimanantem; dico, ecce id, quod Sanctissima Virgo subministravit ipsi è propriâ suâ substantiâ, ipse dat pro salutâ meâ: Novi ipsum divitem esse bonis tum Patris sui, tum Matris suæ, ipsumque pro me solvere suspendendo facultates utriusque; sed non video tam clarè id, quod confert ex bonis, quæ possidet ex parte Patris, nisi quod fides mihi dicat, ipsum exin desumere, unde dignitatem & valorem infinitum tribuat omnibus suis meritis: Et clarè ac manifestè video, quod solvat pro omnibus, è bonis, quæ tenet ex parte Matris suæ; video, quod omnia impondat absque ullâ reservatione; quod det omnia, Corpus, Animam, Sanguinem, Sudores, Lacrymas, tribulationes, labores, dolores & jejunia, ita ut ne quidem

serio pot
derare q
modo se
stilitate
fructum
Deo per
Sanctissi
Virgine
urget no
& quafi
git ad
mandatum
ipsam.

Salvator
nobis est
datus à Pa
tre æternæ
& à Sanctis
sima Virg
ine, sed mi
hi sensibi
liter à M.
Virgine.

dem vitam reservet sibi : quis dif-
fitebitur, quòd licet hæc omnia
non sint tam pretiosa, sint tamen
magis manifesta, magisque eviden-
tia, quàm ea, quæ contribuit ex
parte divinitatis suæ.

seriò pon-
derare quò-
modo se-
cumbit
fructum
Deo per
Sanctissimam
Virginem,
urget nos,
& quasi co-
git ad a-
mandum
ipsum.

Eheu! nihil haberem ex DEO,
quod mihi sensibile esset, si JE-
SUS nil accepisset à divinâ Matre
suâ; non haberem Sacramenta;
non haberem annuntiationem San-
cti Evangelij, non haberem exem-
pla vitæ Dei-Hominis: quæ me-
lunt regula vitæ; non haberem su-
premam felicitatem, quâ frui con-
ceditur mihi pane Angelorum in
hoc deserto mundi; non viverem
ex propriâ substantiâ Magni Dei,
quem adoro, quam manducare
mihi permittit, imò etiam recipere
præcipit in Augustissimo suo Sa-
cramento, quàmque Sanctissima
Virgo ex propriâ suâ substantiâ sup-
peditavit ipsi, Corpus nimirum,
quod apponit mihi manducandum.
Quidquid hoc est, fructus est Ven-
tris Virginei, & pretiosus hic fru-
ctus non est pro Angelis, sed to-
tus est pro nobis. Nónne igitur

verum est, quod Sanctus Bernar-
dus dixit nobis; quòd nempe, si
MARIA plena gratiarum, acceptis-
sima & amabilissima est Deo ob
profundam humilitatem suam; a-
mirabilissima Angelis ob incompa-
rabilem suam puritatem, summè
etiam amabilis sit hominibus ob ad-
mirabilem fecunditatem suam.

Intertogo modò, an sit anima
tam ingrata, quæ summè se obstri-
ctam non fateatur? Ubi cor est
tam insensatum, sive ex ære fufum,
sive ex lapide induratum, quod
immensitate bonorum, quibus lo-
cupletamur per ipsam, non emol-
liatur? Quòmodo possibile est in-
veniri unicum solum in terris ho-
minem, qui omnes has agnoscens
veritates, quæ tam manifestæ sunt
ac palpabiles, non prosequatur
honore, reverentiâ, amore, ac sin-
gulari devotione erga Virginem
Sanctissimam? Ecce igitur duas pri-
mas partes devotionis erga San-
ctissimam Virginem, quæ respi-
ciunt id, quod est interiùs. Ter-
tia quæ sequitur, exteriorem respi-
cit devotionem.

ARGUMENTUM.

*Tertia Pars devotionis erga Sanctissimam Vir-
ginem consistit in servitio, quod ipsi est impendendum.*

§. III.

Taliter nati sumus, ut servia-
mus, & serviat nobis, ut
setmè non sit homo in ter-

ris, qui innumeros non habeat
Dominos, & innumeros similiter
serves. Dicit omnibus, quos ha-
bet